

פרשת בלק

הזהיר בכבוד בית הכנסת ומשכים ומעריב זוכה לכל טוב

מה טובו אהליך יעקב. כתוב בגמרא (סנהדרין קה:) בפסוק "וישמע דבר בפי בלעם" הקב"ה אמר לבלעם מה לדבר ושלט על פיו כיצד שלט על פיו ר"א אומר על ידי מלאך ר' יונתן אמר על ידי חכה א"ר יוחנן מברכתו של אותו רשע אתה למד מה היה בלבו ביקש לומר שלא יהו להם בתי כנסיות ובתי מדרשות הקב"ה שינה זאת ואמר "מה טובו אהליך יעקב" ביקש בלעם הרשע שלא תשרה שכינה עליהם המלאך הוציא מפיו "משכנותיך ישראל"

בית הכנסת נקרא מקדש מעט, שם שורה השכינה, השכמת בית הכנסת מביאה אריכות ימים והם מהדברים שאדם אוכל פרותיהם בעולם הזה הקרון קיימת לעולם הבא, הזהיר להקדים לבא לבית הכנסת ושומר על קדושתה זוכה לאריכות ימים, הקב"ה שומע תפלתו ומצילו מן האויבים, ויראה זרע, וחפץ ה' בידו יצלח, ולא ימות לשחת ח"ו, ולא יחסר לחמו הפנסת פדי שתאריכו ימים, ולמויךם יתקיים בידכם.

מעשה באשה אחת שהזקינה הרבה, באת לפני ר"י בן חלפתא, אמרה לו: רבי, זקנתי יותר מדאי, ומעכשו תיים שלי נוול הם, שאיני טוועקת לא מאכל ולא משתה, ואני מבקשת לפטר מן העולם. אמר לה: במה הארכת כל כך ימים? אמרה לו: למודה אני, אפלו גל לי דבר תביב, אני מנחת אותו, ומשקמת לבית הכנסת בכל יום. אמר לה: מניי עצמך מבית הכנסת שלשה ימים זה יחסר זה. הלכה ועשתה כן, וביום השלישי חלתה ומתה. לכך אמר שלמה (שם): "אשרי אדם שמע לי וגו'", זוכה לפסוק שאחריו "כי מצאי מצא חיים".

זוכה לאריכות ימים **הגמרא משכת ברכות דף ח**. אומרת רבי יוחנן היה תמה כיצד יש זקנים בבל הרי כתוב למען ירבו ימיכם... על הארץ דווקא בארץ ישראל יש אריכות ימים כשראה שהם משכימים ומעריבים לבית הכנסת אמר בזכות זה זכו לאריכות ימים

סיפר מרן רבנו עובדיה יוסף על האדון היקר מר רבנו פולטי ז"ל (שהיה גבאי ושיבת פורת יוסף), שבעודו בטורקיה, והיה לו שם בית חרשת לבגדים. נכנס אליו קצין גבוה מהצבא הטורקי, שהיה אחראי למלבושי ובגדי הצבא, ורצה לרכוש ממנו עשרות אלפים חליפות לצבא. השעה היתה קרוב לזמן תפילת מנחה, ולכן בקש ממנו שיצדקה את המקח הזה לגוד חצי שעה, כדי שיוספיק ללכת לבית הכנסת להתפלל ולהזכור סדר הקצין בבקשתו, ולא רצה להמתין, ומיד הלך וקנה מאיש אחר שהיה גם לו בית חרשת לבגדים. לאחר שחזר מר פולטי מבית הכנסת, חשב ומצא שהפסיד שלשים אגף זהובים, מפטול העסקא הזאת, בשביל תפלת המנחה, והיה שומח ונותן תודה להשם יתברך על שעמד בפסיון, למרות הפסד הממוון. לא עבר זמן רב, ונזכר הקצין שהסחורה שקנה אצל האישי האחר לא היתה ראוייה בשביל הצבא, וחזר בחזרה למר פולטי, וקנה ממנו את החליפות לצבא, והרניח בפלים מן הרינוח הראשון

אף שמצווה גדולה להגיע לבית הכנסת ולשהות בה מכל מקום צריך מאד להזהר בקדושת בית הכנסת ובית המדרש לא לדבר דברים בטלים

ומובא בשולחן ערוך הלכות תפילה (סימן קכ"ז סעי' ז) וז"ל: לא ישיח שיחת חולין בשעה ששליח ציבור חוזר חזרת התפילה, ואם שח הוא חוטא וגדול עונו גדול מנשוא. וגוברים בו. עד כאן לשונו. ודייקו בעל המוסר מלשון הזה של מרן "גדול עונו מנשוא" שיש עוד פעם אחת בתנ"ך שכתוב שם "גדול עונו מנשוא" - וזה קין שהרג את הנפש ואמר זאת. כלומר בוא וראה חומרת האיסור של דיבור בבית הכנסת שהושווה לרוע שבמעשים, והבן זאת! ועוד כתב על כך כף החיים זיע"א בשם הכל בו: אוי להם למדברים דברים בטלים ודברי שחוק בשעת התפילה, כי בעינינו ראינו כמה בתי כנסיות נחרבו, מפני שנהגו בהם קלות ראש. עכ"ל.

ומספרים שפעם אחת נכנס אחד מגדולי הרבנים גדור הקודם לבית הכנסת, ומצא שם קבוצת סוחרים הממתינים לתפילה, וביניהם היו משוחחים בעניני מסחר. הפש הרב דרדץ כיצד להזכירם באופן שיקבלו ממנו ולא יתבישו, ולכן פנה הרב לסוחרים ואמר: המדרש מספר, שפעם אמר הקדוש ברוך הוא לשטן, שהוא מתיר לו להחטיא בני אדם, בתנאי שלא יכנס לבתי כנסיות ובתי מדרשות. קבל עליו השטן את גזרת בוראו. לימים, ראה הקדוש ברוך הוא שהשטן נמצא בתוך בית הכנסת. לגר הקדוש ברוך הוא בשטן

ואמר: הלא אמרתי לך באזהרה חמורה, שלא תעז לדרוך על מפתן בית הכנסת, ואיך העזת פנים להכנס לפני ולפנים? ענה השטן בהצטדקות: רבוננו של עולם, אכן קינאתי את התנאי, אך בדרוכי שמעתי שיש כאן אנשים סוחרים שיושבים ומשוחחים בעניני עסקים ומסחר, ולא עלה על דעתי שזהו בית הכנסת, וחשבתי לתמי שזהו בית קפה... הסוחרים הממולחים הבינו את הרמז והתפזרו כל אחד למקומו.

וכתב בספר חסידים אם תראה בית של צדיק או בית הכנסת חרב או שומם או רשעים דרים בו, דע שישאל היו דרים בו דרך בזיון וכן בית המדרש שנהגים בו קלות ראש, סופו נופל ביד ערלים, דיו לעבד שיהיה כרבו כי לא נהגו נוכרים קלות ראש ובזיון בבית ה' עד שנהגו בו ישראל! לעולם לא יעשו הגוים רעה עד שישאל יעשו תחילה רע בנייהם זה לזה, או שמבזים זה לזה, לכן צריך זהירות וזרירות רבה שלא תהיה שום מחלוקת או דיבורים וקלות ראש בבית הכנסת שמתוך כך באים לדבר ברבנות ובתלמידהוון ורבה המהומה. וכל זמן שהקול קול יעקב נשמע בבתי כנסיות ובתי מדרשות, אין ידי עשו יכולות להרע במאומה **האר"י ז"ל זיע"א** נזהר שלא לדבר בבהכ"ני אפילו שיחת מוסרי!

כתב הגר"ח פלאגי: על ידי שנהוג קדושה בבית הכנסת, הקב"ה שומע תפלתו ומצילו מן האויבים, ויראה זרע, יאריך ימים, וחפץ ה' בידו יצלח, ולא ימות לשחת, ולא יחסר לחמו. ולאחר מותו, תנוח נפשו בקבר לשכון בטח, וגופו ועצמותיו אינם נרקבים. וקדושת בית הכנסת תוסיף תת כוחה לתהוה, וכאשר ינהג בקדושה, כך ינהגו עימו, כי כאשר עשה, כך יעשה לו. ע"כ.

למרות מעלתה הגבוהה של קדושת בית הכנסת: **"אמר בבא מאיר, בנו של ר' ישראל** אבוחצירא בשם אביו: מי שיועד שמביתו לבית הכנסת הוא יראה דברים אסורים, עדיף שיתפלל בביתו! כי בכל ראייה אסורה שאדם רואה, הוא מפסיד הרבה אפילו כשלומד ומתפלל אחר-כך.

אמר האדמו"ר מגור זיע"א (בעל אמרי אמת) לאחר השואה, שהזכות שעמדה לבני יהדות ספרד להינצל מן הגזירה ששמרו על קדושת בית הכנסת ולא היו מדברים בשעת התפילה ישנו רב המעורר בזמננו לא לדבר דברים בטלים בבית הכנסת והוציא חוברת ובה ניסים גלויים נעשו לאנשים שהקפידו וקבלו על עצמם לכל החיים לא לדבר דברים בטלים בבית הכנסת

ניקוי את בית הכנסת מביא ישועות בכלל בהוד השרון ברשותו של הגאון רבי עזרא ברזל זצ"ל, וכנסה אישה אחת בבוקרו של יום כולה מתייפחת ובוכה. הרב פנה אליה והסבירה לו- שבתה חלתה במחלה קשה והרופאים אומרים שאין מזור למחלתה, ואני מבקשת רק לנקות את בית הכנסת כי מקובלני מאבי במרוקו שזהו דבר גדול, ואולי בזכות זה ירחם ה' וישלח רפואה שלימה. כמובן שהסכימו לה וכשהגיעו האברכים לבית המדרש לא הכירו את הכולל מרוב הניקיון המושלם. ואחר כמה ימים באו האם והבת בשמחה ובישרו שהרופאים נדהמו לראות בבדיקה שהמחלה חלפה כלא הייתה... (עונן שלחן שבת, מיד מלכים) לכן הזקוק לישועה זיווג או כל דבר יתקיים בו הפסוק ונקח לא ינקה "ונקה" -המנקה בכהכ"נ "לא ינקה" כלומר יתבטל מעליו מידת הדין כך אמר בבא סאלי להורי חייל שנעלם במלחמה שבוכות שהיה מנקה בסתר כל שבוע את הבהכ"נ יחזור לביתו ואכן בזמן קצר חזר

מסופר על אדם שהלך למילואים ולא חזר, התקשר בני המשפחה לבא ואמרו להם שאינם יודעים מאומה רק יודעים שהוא הלך לפני כמה ימים לביתו. בני המשפחה נחרדו והחלו לנהוג באבל, ונסעו לבבא סאלי זיע"א לשאול אותו על האח, הבבא סאלי קימט את מצחו ואמר בחיך ונקח לא ינקה, אל תדאגו הוא יחזור בשלום וכך היה וחזר הבן האובד ומיד נסעו לבבא סאלי זיע"א אמר לו הרב, תספר לנו מה מעשיך והוא אמר שהוא כמו כולם מתפלל ג' תפילות קובע עיתים לתורה ואין משהוא מיוחד אמר לו הרב תספר אל תפחד, ואז הוא אמר אני כל יום שיש לי לוקח מהגבאי את מפתחות ביהכ"נ ושוטף את ביהכ"נ בלא שאיש ידע על כך אמר לו הרב זו המצוה הצילה אותך ואז הבינו האחים מה התכוון הרב כשאמר ונקח לא ינקה בזכות זה שהוא מנקה את ביהכ"נ לא ינקה אותו ה' מהעולם ומעשה באשה בת 37 שהיתה מנקה כל שבוע את הבית הכנסת

כתב ב"תומר דבורה" רבותינו אמרו הנמנה מעשרה ראשונים בבית הכנסת אפילו מאה פאים אחריו מקבל שכר פניד פלם, מאה ממש כמשמעו. כל המקדים לבא לבית המדרש בזה מראה את חביבותו לבית הכנסת זוכה לאריכות ימים

כמו שכתוב במדרש ילקוט במשלי: "אשרי אדם שמע לי לשקד על דלתתי יום יום וגו'" (משלי ח, לד). אמר רבי יהושע בן לוי לבניו: השפיעו והעריבו לבית הכנסת כדי שתאריכו ימים

מטפחת ספוגה בדמעות בפיח בציון אור החיים ריפאה את הרגל

הכאבים ברגל הלכו וגברו, הוא קובע תור אצל פרופסור בבלי במרפאה במעלה רחוב שטראוס, ואחרי כמה שבועות של המתנה הוא זוכה סוף סוף להתקבל ולעבור סדרת צילומים ובדיקות מקיפה. מתברר שהסיפור גרוע הרבה יותר מראומטיזם ודלקת". נאכל לך כל הסחוס, כולו נעלם, לא פלא שכואב לך", מגלה לו הפרופסור כבובד ראש ומציג לפניו את הצילום המראה זאת לכן על גבי שחור. "ישאני שחוס, אותה רקמה גמישה שבין עצמות הברך, ומתנגשות העצמות זו בזו בכל פגיעה וגורמות לייסורים נוראים". הרופא לא העניק לו סיכויים רבים להשתקם אי פעם, הוא הסביר שאין דרך להצמיח שחוס מחדש. הטיפול היחיד שהציע לו הוא חבישת הרגל באופן מסיבי בתחבושת גודלת ממדים, כך שהברך תהיה תלויה באוויר והעצמות לפחות לא יתחכו ויתנגשו בכל פגיעה. בפנים מוכות חלם דידה ר' יעקב אל מחוץ למרפאה, מבין שחיי כנראה השתנו לנצח. ר' יעקב, האיש מלא שמחת החיים, התוסס והפעיל, הפך לאדם מוגבל ומיסור, שכל פגיעה או תזוזה שלו כרוכה במאמץ אדיר ובנשיכת שפתיים. הן קנה קפצה עליו באחת. לעבודתו הבכירה במשרד הסעד (שבו הועסקו בשעתו לא מעט יהודים חרדים) הוא נאלץ להגיע הלך ושוב במוניות שמחוץ אינו רחוק מהמשכורת החודשית שלו. הוא נעזר במקל כאדם קשיש, כשתחבושת גדולה מלפפת אותו מכף רגל ועד ברך. הגרוע מכול הוא שהכאבים רק הולכים ומתגברים. כל כיפוף ברגלו משמיע רעש אימתני, "טריק טראק", כמו ציר חלוד מחוספס. לאחר כמה שבועות לא נותרה לו ברירה נוספת – הוא הוציא את עצמו לחופשה בלתי מוגבלת מעבודתו, נשאר לשכב בבית והתייסר בכאביו הפיזיים והנפשיים. ימים קשים ומתוחים הגיעו למשפחת קמניץ. המצב הכלכלי נעשה לחץ, התגורה התהדקה בפתאומיות, ושום שינוי לא נראה באופק. זוגתו של ר' יעקב היא ילידת בתי הורשטיין בירושלים, שכונה שכל ילדיה גדלו על סיפורי הישועות שהתרחשו על ציונו של בעל היאור החיים הקדוש. כבר לפני כתשעים שנה נערכו בשכונה מידי שנה ביום ההילולא כמה סעודות הילולא בבתיהן של משפחות שיזכו לראות ישועות בזכות רבינו חיים בן עטר זי"ע וקיבלו על עצמן לערוך סעודה לזורת לזכר הנס. הסיפור הזה התרחש שנים ספורות לאחר שחרור ירושלים מהלגיון הירדני. הר הזיתים והעיר העתיקה שבו מחדש לידיים יהודיות. כיוון שהגיע יום ט"ו בתמוז באותה שנה, נעו מיתרי ליבה של הגברת קמניץ. היא החליטה לנסוע להתפלל, לבקוע שערי שמיים, על ציונו של רבינו היאור החיים. גמרה אומר לפעול ישועה אישית ויהי מה. בליל ט"ו בתמוז, יומא ההילולא, לראשונה מזה תקופה ארוכה שבה מיעטה לצאת מהבית עקב טיפול בבעלי סביב העשון, נטלה עימה ספר תהילים גדול ומטפחת בד להספיג את דמעותיה, עלתה לאוטובוס ויצאה להר הזיתים. שעות ארוכות ניצבה במרחק מה מהציון, שפכה את ליבה כמים לפני ה', התפללה שוב ושוב לישועות ולרפואתו המהירה של בעלה בזכות הצדיק הטמון כאן, ביקשה והתחננה בדמעות שליש למען משפחתה האהובה, שאיבדה ביום בהיר את משענתה הוחסנה. "ריבונו של עולם, עשה למען תינוקות של בית רבן שלא חטאו. "לפתע הבויק בליבה רעיון לא שגרתי, והיא עצמה אינה יודעת מהיכן בא. מעולם לא שמעה על משהו דומה. היא ביקשה מהמתפללים לאפשר לה להתקרב רגע אל הציון, שעליו בערו בשעתו נרות שמן ושעוה לרוב, שלפה בזריזות את מטפחת הבד ספוגת הדמעות שבתיקה והעבירה אותה הלך ושוב על פני הציון, כמו מנקה את המצבה שמכבת הפיח והשמן שהצטברה עליה. לאחר שהמטפחת נספגה כהוגן ושינתה את גונה לשחור בוהק, טמנה אותה עמוק בתיקה". יענקל, הבאתי לך סגולה מהאור החיים", הכריזה הגברת קמניץ בקול מאושש, מלא תקווה,

מיד בשובה לביתה בשעת לילה מאוחרת. היא סיפרה לבעלה בקצרה על הרעיון שעלה במוחה בעודה מתפללת ליד הציון. "אני מבקשת שתחבוש את הרגל, את האזור הכואב, במטפחת הזו". ר' יעקב הביט במטפחת השמנונית והמפויחת והתלבט. עם כל הכבוד, על סגולה כזו הוא לא שמע מעולם. "חלילה, אינני מטיל כל ספק בכוחו של היאור החיים הקדוש לעזור ולהושיע, "מלמל בהססנות, "אבל אם המטפחת הזו תעזור לי? זה כבר משהו אחר. "ברם, להטו והאמונה בדבריה של זוגתו לא הניחו לו. הוא הסיר את התחבושת מאזור המכה, חבש את עצמותיו הדואבות במטפחת החלקלקה שהותירה עקבות עטורן בכל מקום שרק נגעה, מעל המטפחת כך שוב את התחבושת הרגילה, היטיב את ראשו על הכר וקיווה לטוב. שעה קלה לאחר מכן פילח זעזוע של התרגשות את בית משפחת קמניץ. היה זה האב, ר' יעקב, שהרגיש "משהו" ומיהר לשתף את זוגתו במתחולל. משהו קרה ברגל... לא מובן, לא ברור איך, הכאב הלופת כמלחציים נסוג לו בפתאומיות, צנח בכמה דרגות. דמעות של התרגשות טפפו את עיניהם של ר' יעקב ובני ביתו, ישועת ה' כחרף עין... אבל הפלא המשמעותי פי כמה התרחש יעקב שעות לאחר מכן, לעיני כל בני הבית, כאשר לראשונה מזה כמה חודשים, מאז המכה, חש ר' יעקב כי הוא מסוגל להציג את כף רגלו על הארץ, ואפילו לנסות לדרוך עליה, להעז לפסוע. זו הייתה הפגיעה הראשונה בדרך המהירה לשיקום מלא. אחרי כמה ימים הוא כבר היה יכול להתהלך בלי מקל. הברך כבר לא כאבה, העצמות לא דקרו כמו מחטים, החריקות המאיימות חדלו להישמע מתוך הרגל, עד שבתוך ימים לא רבים לא נותר לר' יעקב אלא להתקשר בלב מתרוגן למקום עבודתו ולהודיע שהחופשה הכפויה שנאלץ ליטול הגיע לסופה הטוב. כמה חודשים אחרי הנס הגדול... שמחת תורה בבית הכנסת "הר צבי" בירושלים. מעגלי ריקוד מלאי שמחה פורצים סביב הבימה, ובין הרקודנים הבולטים נראה אחר מר' יעקב, המפזז בחינניות כאברך צעיר ומשלהב את האברכים הצעירים בריקודיו. מי שלא יודע מה עבר עליו בקיץ האחרון, לא יעלה על דעתו שמדובר ב"חבוש" שיצא מביה"ס האסורים. "שמיני רגל בפני עצמו", מכריז ר' יעקב בנחרה באוזני ידידיו, ובמקרה הזה מקבלים דברי המשנה משמעות אישית מיוחדת". תקופה קצרה לאחר מכן כבר לא זכרתי באיזו רגל אירע הנס. הכאב נעלם כלא היה. לא ביקשתי אפילו לערוך צילום נוסף, פשוט לא היה צורך בכך. פלא פלאים! ללמדך כמה גדול כוחו של רבינו האור החיים הקדוש, זכותו תגן עלינו", מסיים ר' יעקב, בעל הנס המכריח היטב בניסו. [משכן שלה שמחת תורה]

קבל על עצמו ללמוד כל יום 10 דקות אור החיים הגמגום נעלם

עוד מילדותי עד גיל 42 הייתי אדם חסר בטחון עצמי לחלוטין. כל ימי

חששתי מאד להיות בחברת אנשים, השתדלתי תמיד להיות לבד, והכל בגלל גמגום קשה מאד שפקד אותי מגיל כטן. אני זוכר את אותם לילות אפלים כואבים וקשים שהיו מנת חלקי, בהם היו הורי מבקשים ממני להצטרף אליהם לאירוע משפחתי כזה או אחר, ותמיד סירבתי, חששתי שאצטרך לענות לשאלות שישאלוני באותו האירוע, מספיק שישאלוני רק לשמי וגמגומי הקשה יגרום לי להתייסר ולהתבייש מאד, וזאת כיון שהייתי מתאמץ במשך כחצי דקה לומר את שמי, ולפעמים אף יותר מכך, ולא אחת יצאתי מחוץ לאלם ופרצתי בבכי סוער על רוע מזלי מחמת גמגומי הקשה. לכן מגיל 8 בערך סירבתי בתוקף להתלוות להורי שהיו יוצאים עם אחי ואחיותיי הקטנים והגדולים לאירועים משפחתיים, והייתי נשאר בבית לבדי, נכנס למיטה ומרטיב את הכרית בדמעות רבות ומרות. כך גדלתי, כשבמשך השנים אף בין חברי ללימודים היו כאלה ששמחו ללעוג לי ולביישני בפני כל ילדי הכיתה. לא היה לי יום אחד במשך 42 שנה ללא ביוזונתי. אני יכול לכתוב כמעט בוודאות שלא היה יום שלא אצטרתי בו בשיירותים במשך כל זמן ההפסקה בבית הספר, וכך מנעתי מעצמי ביוזונות ובשוות מידי יום ביומו. גדלתי, רוב חברי הצליחו להינשא ולהקים משפחה, ואני הייתי אי שם הרחק, כיון שחששתי מאד לפגוש בת זוג. ואף לאחר שהרבתני עוז בפנשי והסכמתי להיפגש, תמיד סורבתי ולא זכיתי לפגישה נוספת, כשרובן המוחלט של הדחיתיה היו בגלל גמגומי הקשה.

באחת השבתות קראתי על הסגולה הנפלאה אודות הלימוד בספר 'אור החיים' הקדוש במשך 10 דקות בכל יום. מיד החלטתי ואף קיבלתי על עצמי לעשות זאת, ואמרת מפורשות שכל רצוני הוא לזכות בזכות לימוד זה לפגוש את בת זוגתי ושלא אגמגם כלל כשאפגוש אותה.

כעבור שבועיים מתחילתי לימודי בספר 'אור החיים' הקדוש הכרתי את אשתי היקרה, והנה כבר בפגישתנו הראשונה נוכחתי לראות שאיני מגמגם כלל! לעולם לא אשכח את אותה הנאה שהייתה לי בהיעלמות גמגומי, פשוט לא רציתי לסיים את הפגישה, וברור היה לי שהיאור החיים הקדוש פעל למעני. אך הכל היה טוב ויפה, אך ורק בפגישות איתה, כיון שמיד לאחר מכן חזרתי לנגמם קשות ונוראות כמקודם. לא הבנתי למה! מדוע בפגישות הדיבור קולח מפי חלק, ועם אחרים כמעט ואיני יכול לדבר! יתירה מזאת: איך אפגוש את הוריה? כמה מוזר יהיה להם וכמה עוגמת נפש תהיה לי כשאגמגם בשיחתי איתם, לאחר שיראו בשיחתי הרצופה איתה:באחד הבקרים, בו הייתי מאושר מפגישה מוצלחת שהייתה לי בלילה הקודם, בה לא היה אף לא שני מגמגום, ישבתי ושאלתי את עצמי שוב: מדוע? מדוע רק איתה אשן כשגמגום? – ולפתע קפצתי משמחה, כשזכרתי שבאותו יום שקיבלתי על עצמי ללמוד 10 דקות, הדגשתי ואמרת שהנני עושה זאת כדי שלא אגמגם כשאפגוש את בת זוגתי! ואכן, זה מה שקרה, שרק בפגישותיי איתה איני מגמגם, אך לאחר מכן הכל חוזר לכשהיה:מיד קיבלתי על עצמי אמרתי: "ריבונו של עולם!! אני מקבל על עצמי להוסיף עוד 10 דקות של לימוד ב'אור החיים' הקדוש, וזאת כדי להצמיח יסור ממני לחלוטין ולא אגמגם כלל". איני יודע איך להודות לאבינו שבשמים על הנס הגדול שהתרחש ימים ספורים לאחר מכן, כשהגמגום נעלם לחלוטין! הפכתי להיות המאושר באדם, הוצפתי בשמחה ואושר, חי השתנו מקצה לקצה, ובי"ה בתוך חמישה שבועות באנו בברית הנישואין. כל קרובי משפחתי כולם ללא יוצא מן הכלל עמדו נפעמים ונרגשים כששוחחתי עימם בפעמים הראשונות ללא מגמגום, חלקם אף התחזקו מאד והחלו לשמור תורה ומצוות, ואף קיבלו על עצמם ללמוד בכל יום בספר 'אור החיים' הקדוש כדי לקבל ישועות לכל מיני בעיות, ואכן זכו ועדיין זוכים אף הם וקוצרים ישועות, וכמעט בכל יום אני מתעדכן בישועה נוספת שהתרחשה בזכות לימוד זה. [הסיפורים מדרשן]

בזכות הטיפולה על הציון זכו לזרע של קיימא

מעשה שאירע בכמה אברכים שבשו ושחרו פניו של סידנא 'בבא מאיר' בבקשת ברכה לזרע של קיימא, אך הברכה בוששה מלבוא. פעם אחר פעם, נפטרו ממנו בפסוק אחר או באמירת חיזוק כלשהי, אולם אמירה נחרצת מן הסוג שכולם ידעו שהוא מסוגל לה, לא זכו לשמוע ממנו. ביום מן הימים, הזדמנו חמשה מהם לפונדק אחד והתועדו בנייהם לנסוע יחדיו לאשדוד, לבקש מ'בבא מאיר' שיאציל להם ישועה. הגיעו החמשה לביתו ואחד מהם הזכיר את כולם, בבחינת מה שאמרו 'המבקש רחמים על חברו והוא צריך לאותו דבר...'. הרהר 'בבא מאיר' במחשבותיו, והורה להם לעלות לקברו של רבנו היאור החיים הקדוש ולהעתיק שם על פקידת הקרובה. וביקש אותם שישעו בנפרד, כל אחד עם זוגתו, ושישטחו כל אחד בזוית אחת של הציון. פירט את הוראתו, ואיחל להם ישועה בזכותו של הצדיק. העיד הרה"ג רבי יוסף פלביני שליט"א, אשר הכיר אישית את כל החברים, כי ארבעה מהם הזדרזו ללמל אחר דבריו של ה'בבא מאיר' ולפקודת השנה חבקו בזרועותיהם זרע של קיימא, אך החמישי התמהמה וזנח את המשמיה, והיום עודנו לא זכה לפרי בטן [דרשן]. "וכך היה מעור אבי הקדוש", אמר האדמו"ר רבי דוד אבוחצירא שליט"א – לשלוח יהודים להתפלל על ציונו של היאור החיים הקדוש, ובפרט חשוכי בנים, שיוושעו לקול ששון ושמחה שישמעו במעונם. ובודאי שהיה לכך קשר גם לכוח המשלה, כי מור אבי היה קשור בקשר נפשי עמוק עם היאור החיים הקדוש ותורתו, ותדיר היה הוגה בספרו הקדוש, ולכן ראה שאותו מקום מסוגל ביותר שתתקבלנה בו התפילות. (נר המערב) (מתוך גליון 'פניני עין חמד') [דרשן]

לדעת אור החיים העושה הסכם יששכר וזבולון אין נגרע מחלק יששכר והוא אומר כל העובר על הפקודים, עוד ירצה על דרך אומרם ז"ל (בכורות ה'). שקל הקודש כפול היה, ובא להודיע כי מה שיטול מהקודש בעד מחצית כספו לא שיתנכה מחלק הלומד ונמצא כל אחד אין בידו אלא מחצית שכר לא כן הוא כי שקל הקודש כפול היה ונמצא כל אחד בידו שקל שלם והבן,

בכות לימוד אור החיים ותפילה בציון רעייתו הבריאה מהקורונה

אם הייתי זוכה להיפגש עם האור החיים הקדוש, "אמר הבעל שם טוב, "וודאי היתה באה הגאולה, אלא שמשמייים לא ניתנה לנו רשות. לפנינו מעשה מדהים שהתקבל במערכת העלון זה עתה מבעל המעשה בכבודו ובעצמו": שלום רב, הנני בן 35 נשוי ואב לשני ילדים ב"ה, הקובע עיתים לתורה ועוסק לפרנסתי בתשמישי קדושה. יותר מכל לימוד בחלקי התורה, מחובר אני מאד ללימוד בספריו של הגאון הקדוש רבי חיים בן עטר זצ"ל, 'היאור החיים' הקדוש. פירושו מתוקים ונפלאים, ובנוסף אף שמעתי מעלות גדולות וסגולות נפלאות ללומדים בספרו של אותו צדיק, שנפרסם ללא ילדים, וספריו הם ילדיו והמשכו בזה העולם.

מידי יום, אני משתדל ללמוד קדוש – חצי שעה בספרו הקדוש. והנה, לפני כחצי שנה חלטה אשתי (ביקורונה) 'זי' הדלתא. (לצלעתי ותדהמתי, היא לקחה זאת מאד קשה. מצבה הדרדר בצורה נוראה, והיא הוגדרה ע"י הרופאים במצב קשה. אינני מאחל לאף גבר לראות את רעייתו במצב קשה שכזה. היא שכבה כל היום בלי אפשרות להזיז אפילו את הידיים. כאבן שאין לה הופכין, ממש כמו בובה שצריכים לסעוד אותה. מצבה המשיך הדרדר והיא קיבלה חמצן לבית, על מנת לנסות להתמודד עם הגניף שתקף אותה באופן קשה מאד. גם לילדים היה קשה מאד לראות את האמא הפעלתנית שלהם, חסרת אוניס, מחוברת לחמצן, והתחננו לה 'כל רגע שיגאל אותנו מהצרה הנקשה הזו. היה זה יום חמישי. היא נראתה גרוע מרגע לרגע, מתקשה לנשום גם על מחולל החמצן שקיבלנו. היא נעשתה חלשה עוד יותר והיתה על סף לפנון. ליל שבת פחדנו מאד לאבד אותה, בדקנו לה את הסיטורציה 'וראינו כי היא נמוכה מאד למרות החמצן שקיבלה. מיד הזמנתי רופא שינסה להציל אותה. הרופא הביא לה סטטוראידים, אנטבייוטיקה וזריקות על מנת לנסות לעזור לגוף להילחם בגניף. היא קיבלה את הטיפול כשכל המשפחה עומדת ליד מיטתה מתחננת לרחמי ה'. 'עברו כמה שעות אך המצב לא השתנה. אדברה, חולשה כבדה וקושי עצום לנשום שרק התעצמו.

לפתע היא החלה להשתעל בשיעול שעצר לה את הנשימה וסימנה כי היא לא מצליחה יותר לנשום. החמצן בגוף היה יורד מכל שיעול, ואנו עמדנו חסרי אוניס מתחננים לרחמים ממרום. ביום ראשון בצהריים נשברתי לחלוטין. הזמנתי מדי"א שיחקה אותה אל בית החולים, כשאניני יודע אם אזכה לראותה יותר. לא האמנתי שזה קורה לי. אני רק בן 35 נשוי לא הרבה שנים עם שני ילדים, ולפתע החיים נעצרים ה' יצילנו. היא היתה יומימי בבית החולים מחלקת קורונה בלא שום שיפור. חיברו אותה למכונת חמצן וחשבו להנשים אותה...

הרופאים דיווחו לי במית החולים כי מצבה של אשתי מוגדר קשה, והיא נאבקת על כל נשימה, בתקווה לראות נס. הם ניסו לטפל בה בדרכים שונות, אך ללא שיוני. ואז ביום שלישי, אחר שמעתי מהרופא כי מצבה קשה והיא כבר לא מצליחה יותר לדבר, החלטתי שאני לא יכול יותר. ליבי זעק בבכיה לה יוהחלטתי ללכת לציונו של רבנו האור החיים 'הקדוש בירושלים כזעקה אחרונה לשמיים. הגעתי לציון כשאני בוכה כל הדרך. עמדתי מול ציונו הקדוש, וזעקתי מנאמת ליבי: רבונו של עולם, בזכותו של הצדיק הקדוש, רבנו האור החיים 'הקדוש, הקבור כאן, ובזכות הלימוד הקבוע שלי מידי יום בספריו של הצדיק, אני זועק ומתחנן שתעשה נס לאשתי. שתושע אותי ואת ילדיי מאסון כבד ונורא.

אין יום כמעט שאניני לומד בספרו של הצדיק, ולכן אני מבקש מכם רבנו 'אור החיים 'הקדוש שתעלה לפני בורא עולם ותבקש רחמים על אשתי ואמא של ילדיי. "שפכת דמעות כמים, אמרתי תהליחם כאילו היה זה הרגע האחרון בחיי, ואף למדתי קטעים מתורתו של רבנו האור החיים על קברו. יצאתי מקברו של הצדיק בשעה 18:00 תש"ש וקרוב לה 'יותר מתמיד. רבותיי, הקשיבו היטיב. בשעה 18:30 בדיוק, חצי שעה אחר שיצאתי מציונו הקדוש, אני מקבל טלפון.

מי על הקו...? אשתי בכבודה ובעצמה!. והיא מדברת בקולה ואומרת לי: בעלי היקר, אתה לא תבין איזה נס! עשה לי בשעה האחרונה. אחר שלא הצלחתי יותר לדבר הבורק והרגשתי שאלו רגעי האחרונים, הרגשתי לפתע הקלה נוראה. הצלחתי להזיז את הידיים אחר שבוע ימים, ואף הורדתי את מכונת ההנשמה מעליי לכמה דקות, והנה אני מדברת איתך כעת כמעצמתי לקום מהמיטה בעצמי. "הייתי בהלם אדיר. התחלתי לבכות כמים. כן, זה קורה גם לי. תמיד קראתי בעלונים ובסיפורים ישועות גלויות שאירעו לאחרים בזכות מצוות שעשו, והנה לפתע אני רואה במו עיניי, חצי שעה אחר שהתחננתי לה 'בזכות הצדיק ולמדתי על קברו – כי אשתי עברה תחיית המתים ממש. מהרופאים הבנתי כי הסיכויים שהיא תחיה קלושים, ולפתע היא נושמת לבד, זזה, מדברת, וקמה על הרגליים. כזה זה תוך שעה אחת אחר לימוד ותפילה בקברו של רבנו האור החיים. כזה נס לה שליחתי בחלומה הכי וורודים שלי. רבותיי, יומיים לאחר מכן, ביום שלישי היא השתחררה מבית החולים באורח פלאי מעל הטבע ממש, כשהיא בריאה וברי שום תסמיני. !הורידו לה את החמצן והיא חזרה לביתה, שהיה אמא טובה לשני ילדיה. גופי מצטמרר להיזכר בישיעה הנוראה שהאינו בזכותו של רבנו האור החיים 'הקדוש, זכותו תגן עלינו. ואף אני מתווסף לסיפורי הישיעות בזכותו של רבנו האור החיים 'הקדוש שמזכה בישיעות את כל הלומדים (בספרו).

ידוע ומפורסמת בתוך עמך בית ישראל המעלה הגדולה והעצומה של לימוד בספרו של רבנו האור החיים 'הקדוש, רבי חיים בן עטר זצ"ל.

צדיקים רבים דיברו בקדושת ומעלת לימוד בספר הקדוש 'האדמו"ר מרוז'ין אמר כי סגולת הלימוד בו וטהר את המוח כלימוד בזהוה הקדוש. האדמו"ר בעל הילב שמחה 'כתב כי ידוע שלימוד בספרו של הצדיק גרם לרבים להיפקד בזרע של קיימא, והוא מהסיבה כי לאור החיים 'בעצמו לא היו ילדים, וממילא כל כוח ההולדה שלו טמון בספרו הקדוש. משום כך כל קטע וקטע בספר קדוש זה מסוגל לזרע קדוש. רבי חיים פלאגיי כתב בשם החיד"א הקדוש כי לימוד בספר מביא לאדם ישועה גדולה בעת צרה. פעם אחת, חלה בנו של הצדיק הקדוש רבי פנחס מקוריץ זצ"ל, ומיד קיבל. אמרי עצמו אביו הקדוש ללמוד כל יום דף 'רבי חיים 'והאיה לו השיעור. אמרי פנחס (בפרשת משפטים כותב האור החיים 'הקדוש בפירושו: יש לי עוד דברים לכתוב ואיני רוצה להעלותן על הכתב כדי שלא יהנה מי שאינו רשאי ליהנות מהספר האור החיים."

כזה הוא ספרי אור החיים 'הקדוש, אשר צדיקים רבים העידו עליו כי הוא נכתב ברוח הקדוש. נלמד בדברי הצדיק תמיד! (טוב לחסות בשם)

ישועה ללמוד 5-3 דקות כל יום אור החיים

במשך כשנתיים וחצי סבל בני, תלמיד תלמוד תורה, מפגיעה פתאומית בערכי קרישת הדם, דבר הנורם לסכנת נפשות ממש. נציין כדוגמא, שפילת שן באופן השכיח, הייתה גורמת ששטפי זרמי דם גדולים התפרצו לכל עבר, רחמנא ליצולן. כמובן שבעקבות כך הוצרכנו לעיתים קרובות לאשפז את הילד בבית הרפואה שניידר, לקבל במשך מספר שעות עירוי של חלקי דם החסרים לו, ולהיות מושגח ומטופל אחר העירוי עד שעות הלילה, ואז היה משתחרר הביתה, וחוזר חלילה, ה' ירחם. אין לתאר את הצער והסבל שלנו כחורים, לראות את מצב הילד, אשר נאלץ להחסיר בלימודים, ונאלץ ללכת עקב בצד אגודל, פן חלילה יקבל ולו מכה או שריטה קטנה וכיוצא בזה. וכאן מתחילה הישועה הגדולה. בני היה כל שבוע עובר לפחות שלוש פעמים בדיקות דם ביום חמישי לפני מספר שנים, בדיקות דם הראו שרמת כדוריות הדם של הילד ירדו לטווח של סכנת חיים ממש, ועלינו לגשת לבית הרפואה לקבל טיפול, על מנת שלא יגרם לילד נזק אם יקבל אפילו פצע קטן חלילה. היות והיה זה ערב שבת קודש, ואילו היינו הולכים לטיפול היינו נאלצים לשהות בבית הרפואה בשבת, החלטתי שגילד יישאר בבית תחת השגחה 24 שעות שלי ושל אשתי, וביום השני ניגש לבית הרפואה. ביום שישי בעת סעודת השבת, צדו עיני מספר דפים ועלונים, התבוננתי בהם והתוודעתי לראשונה שבשבוע הקרוב תחול הילולת 'אור החיים' הקדוש, ועל הניסים והמופתים הגלויים אשר אירעו לאנשים שבעת צרת לבם למדו בספר 'אור החיים', ופנו אל הצדיק שיהא מליץ יושר עליהם. הרגשתי באותו רגע סוג של הארה גדולה, ותחושה פנימית שפה תהא ישועתי (זוה קצת מוזר עבורי שאין זו דרכי כל כך). אבל ממש נמשכתי לזה, ואמרתי לבני ביתי שיחי: בואו ונקבל על עצמנו ללמוד למשך תקופה כל יום 3-5 דקות מהיאור החיים' על הפרשה, **לעילוי נשמת הצדיק רבינו חיים בן עטר** זצוק"ל על מנת שיהא מליץ טוב על בנו. וכך קיבלנו ועשינו כבר באותה שבת. וישועת ה' כהרף עין. ביום ראשון כאשר הילד עבר בדיקות דם, עינינו חזו בתדהמה כיצד המדדים של ערכי הקרישה עלו לרמתו כמעט רגילות, דבר שאף אחרי טיפול רגיל לא היה קורה אף פעם. הילד כמובן שוחרר הביתה ללא שום טיפול, ואנו מתוך הודיה ושמחה לה' יתברך, קיבלנו על עצמנו בלי נדר להמשיך להתמיד בלימוד 'היאור החיים' הקדוש. ומאז כבר חלפו מספר שנים, וב"ה לא הזדקקנו לאשפוז או טיפול מלבד בדיקות דם שגרתיות לוודא את המצב. ואף הילד מגדל מאז, החליט ללמוד מידי יום בספרו של האור החיים 'האישון לציון' על יורה דעה, וברוך ה' ראינו גם ישועות גדולות וגם תועלת רבה אישית רוחנית גבוהה מעצם הלימוד בספרי 'היאור החיים' הקדוש. (עונג שבת, גליון 1929)

סגולה לזרע של קיימא - קיבלו על עצמם להגות בקביעות בספר אור החיים

כידוע לכל, ישועות גדולות ונצורות פעלו רבים על ידי שקיבלו על עצמם להגות בקביעות בספר הקדוש אור החיים, ומפורסמת העובדה על הגה"צ רבי הלל שלזינגר זצ"ל שלא נתברך בפרי בטן זמן רב אחר נישואיו, והלך לדרוש ברופא גדול ומלומד ביותר. אמר לו הרופא: "רבי יהודי, כאשר יצמחו עשבים על כף ידי יהיו לך ילדים". רבי הלל לא התמהמה ושם פעמיו מיד אל ציונו של 'היאור החיים' הקדוש אשר בשיפולי הר הזיתים, ושם קיבל על עצמו במדעות שלישי ללמוד בכל שבוע מספרו הבהיר, וראה זה פלא – כעבור שנה חקב בין זרועותיו את בתו הבכורה, וזכה להקים דור ישרים מבורך בחתני רבנו, ואלו הם: הגה"צ רבי משה הלברשטאם זצ"ל חבר הבד"ץ העדה החרדית בעיר הקדוש, הגאון הגדול ר' סנדר פריינד זצ"ל והגאון הגדול ר' משה נחום שפירא זצ"ל. וסיפר הגה"צ רבי בנימין מנדלזון זצ"ל רבה של קוממיות, שבהלוותיו של הגה"צ רבי דוד שפארבר מבראשוב זצ"ל בעל 'היאפרקטא דעניא', התלווה אל כ"ק האדמו"ר הילב שמחה' מגור ז"י. בדרך הילכו סיפר לרבי מגור, שלמנוח לא היה רבות בשנים זרע של קיימא, ובצר לו פנה אל רבו הרה"ק רבי יוסף מאיר וויס מספינקא, בעל 'האמרי יוסף' זיע"א, והרבי הורה לו ללמוד איזה קטע מסויים בספר הקדוש 'אור החיים' כסגולה לזרע של קיימא, ואכן במשך זמן קיים את אשר נצטווה עד שנושע ב"ה. ולערוב ימיו נענה המנוח באמר, שאינו זוכר איזה קטע ציווה 'היאמרי יוסף' ללמוד.

נענה הילב שמחה' ואמר: "באמת, כל קטע וקטע בספר קדוש זה מסוגל לזרע קודש, אחר שליאור החיים' בעצמו לא היה זשי"ק והכניס את כל כח המוליד שלו בספרו זה, על כן מסוגל הספר לפעול זרע קודש, בגים עוסקים בתורה ובמצוות. וישועות גדולות ונצורות פעלו רבים על ידי שקיבלו על עצמם להגות בקביעות בספר הקדוש אור החיים".

זשי"ק ליהנותן בן בת שבע ורעייתו, ולזיווג הגון של לרבקה בת רות ועיב ליטל ומזל אורין בני ציפורה

אמירות מחז"ל נשאל מרן הרב שטיינמן כיצד ניתן לעצור את המחלות המתרבות ומתפשטות ל"ע השיב הרב ואמר הירידה הגדולה והשמירה רבות בקהילות רבות הגורמות לרבים להיכשל ולהכשיל, היא זו הגורמת לחוסר השראה בשכינה ככתוב ומהתן דבר ושב מאחריך וכשפי חוסר שכינה יש פחות שמירה על האדם ומשפחתו. על כן העצה היא להתחוק בצניעות ובזכות זה לא היו אסונות שבעולם" **כתב החפץ חיים** שזהירות בצניעות הוא שמירה והגנה נגד כל הצרות והמקטרגים בין ליחיד ובין לציבור, וכל הוספת הידור בצניעות מוסיף יותר השראת השכינה ויותר שמירה והגנה מכל הצרות והקטרגים **כתב ה"אור החיים" הקדוש** פרשת כי תבוא וז"ל: אם היו בני אדם "מרגישים במתיקות ועריבות טיב התורה, היו "משתגעים" ומתלהטים אחריה, ולא ייחשב בעיניהם "מלא עולם" כסף וזהב למאומה, כי התורה "כוללת" כל הטובות שבעולם

שאלה: ראובן אמר לחתנו שילמד עם בנו (שהוא נכדו של ראובן) תורה האם חייב לשלם לו על כך תשובה: אם חתנו עשיר פטור מלשלם שיכול לומר משהו אני כך שכן אתה חייב ללמוד עם בנך או להשכיר מלמד ואם חתנו עני צריך לשלם לו (רמ"א פא,א) לדעת הש"ך (סי"ה) בעני חייב הוא לא מטעם נדר אלא שאם העני אינו יכול ללמוד עם בנו ולא להשכיר מלמד ממלא אין חמיו נפטר ממה שהבטיח לו ורק כשיכול העני לשכור מלמד אמרינן שנתכוון לשטות בו גם בעני אבל הקצות והנתיבות השניו וכתבו שהוא מטעם נדר לצדקה וא"כ תלוי בעניו לעניין שיעור צדקה (פתחי תשובה שיעור שכירות עמי' רג)

שאלה: קבלן השכיר פועלים על ידי שליח ולא שילם להם בזמנם האם עובר על איסור לא תלין פעולת שכיר תשובה: בסימן שלי"ט מובא שאין איסור "בל תלין" כששוכר על ידי שליח וכתבו בגמרא שאמוראים היו שוכרים בכונה על יד שליח כדי שלא יבאו לידי איסור ומי"מ אם תובעו ויש לו עובר משום "אל תאמר לרעך לך ושוב" ואפילו אינו תובעו ויש לו אם אינו נותן לו כותב הפתחי תשובה שאיסורא איכא ורק בדיעבד מותר, כותב הבא"ח - האר"י ז"ל היה מלווה ופורע לשכירו לפני תפילת מנחה משום בל תלין. אם שוכר קבלן לעבודה וכל העבודה כולל החומר מהקבלן אין איסור "בל תלין" (פי"ת)

להזהר בכבוד הבריות

אנו רואים בפרשה בלעם הרשע והשפל הקב"ה חס על כבודו ולאחר שהקב"ה פתח את פי האתון והוכיחה אותו מתה. שלא יאמרו אתון זו היא שסלקה את בלעם בתוכחתה. אעפ"י שאילו היתה האתון חיה היה מתקדש שמו של הקב"ה בעולם כי כל הרואה אותה ומכירה היה מצביע ואומר: זוהי שפתח הקב"ה את פיה. מכל מקום כיוון שיש בהישארותה בחיים פגיעה באדם הגם שהוא נבזה ושפל, חס המקום על כבוד בלעם וסילק את האתון.

וכן כתוב "וידבר ה' אל משה ואל אהרון ויצונו אל בני ישראל ואל פרעה מלך מצרים" (שמות ו. יג). אמר להם הקב"ה היו נוהגים לו כבוד [בפרעה] וחלקו כבוד למלכות, אעפ"י שאני צריך לעשות בו את הדין. עד כמה הקב"ה שמלא כל הארץ כבודו חס על כבודו של שפל נבזה ורשע וגם באותה עשה שעושה עימו דין ומענישו על מעשיו הרעים ועם כל זאת מזהיר על פגיעה בכבודו

מצינו באסתר המלכה שכונתה את המלך אחשוורוש הרשע וההפכפך בשם כלב, כדכתוב: "הצילה מחרב נפשי מיד כלב יחידתי" (תהילים כב) ולא נענתה בתפילתה וכשהבינה שטעתה חזרה וקראתו אריה שנאמר: "הצילני מפי אריה" הקב"ה לא הסכים שאסתר תקרא לאחשוורוש כלב אף אנו נלמד קל וחומר מכך: ומה הקב"ה חס על כבודו של הרשעים ולא מסכים שיפגע בהם לפי שעה, על אחת כמה וכמה שהוא חס על כבודו של כל אחד מישראל שהם עמו וצאן מרעינו. ופגיעה בכבודו של יהודי כמוה כפגיעה בבבית עינו של הקב"ה. (עפ"י שיחות מוסר של הגר"ח שמואלביץ ח"ב)

חז"ל אומרים שלענין לבוא שואלים לאדם המלכת לקונן שחרית וערבית? המלכת את חבירך בנחת רוח? המלכת כפשוטו וכמשמעו לכבודו כאילו היה מלך. ולא כמלך בשר ודם אלא כביכול כמלך מלכי המלכים הקב"ה. כי שניהם הוא אחד ואי אפשר לקיים זה בלא זה. כאשר יחסר האדם מצוות המלכת חבירו, חסר לו גם כן במצוות המלכת קונו ברוך הוא. **זמרגלא בפה קודשו של המשגיח רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל:** אוי להם לאותם אנשים שמתייחסים לזולת כאילו היו חתיכת עץ בעלמא וכחפץ נטול ערך. מפני שבאותה מידה היו ייחס שמחויב להמליך עליה את הקב"ה ולקבל עליו עול עבודתו, כן ביחס לחבירו. לא רק שלא יזלזל ויפגע בכבודו, אלא חייב להמליכו עליו ולחוש את עצמו נכנע לפניו כעבד לפני המלך, עכ"ל

וכן אנו מוצאים במת מצווה שאפילו כהן גדול שהולך למול את בנו ולשוחט את פסחו מחויב הכהן הגדול השקוע בשרעפי קדש וכל כולו אומר כבוד וקדושה עילאית לעזוב הכל וללכת להיטמא למת מצווה ולעסוק בכבודו, ואם במת שיכול להיות שבחיים חיותו היה הקל שבקלים והפחות שבפחותים, ועוד שגופו אינו מרגיש בביוזונו, כך על אחת כמה וכמה באדם חי נושא את עצמו שיש לו גרשות ודעות וכבוד עצמי שהנשמה והגוף מרגישים בו, שחייבים למנוע בזיונו כשהוא בפני עצמו וכ"ש בפני רבים! (בני בנימין)

רבי חיים מצאנז היה מזהיר שלא לצער או להכאיב לזולת דיבור ובמעשה, וכך היה אומר: אפילו דם חיה ועוף אסור לאכול, על אחת כמה וכמה שאסור לאכול דם אדם. **אומר רבי חיים פלאני זיע"א:** בא וראה עד כמה נזהרו רבותינו בכבוד הבריות, עד שנפסקה ההלכה שאדם הקורא קריאת שמע, ונכנס חבירו ושאל בשלומו, יפסיק וישיב לו שלום. ואף על פי שהוא כעת מקיים מצוה מהתורה, ומדבר עם ה' יתברך, אף על פי כן יפסיק וישיב לו שלום מפני כבוד הבריות, כדי שלא ייעלב חבירו מכך שלא השיב לו שלום. ובמסכת שבת (לא ע"א) מספרים חז"ל את הסיפור הידוע על אותו גוי שבא לפני הלל הזקן, וביקש ממנו להתגייר. אבל הוא מתנה תנאי קודם לכל, והתנאי הוא - שרוצה ללמוד את

כל התורה כולה על רגל אחת! הלל נענה לאתגר ומשיב בחיוב: בבקשה תעמוד על רגל אחת וכבר אלמדך את כל התורה כולה. הגוי נעמד על רגלו האחת כחסידה באגס, והלל מלמדו: "מה ששניו עליך אל תעשה לחברך". עד כאן. אתה כבר יכול לעמוד על שני רגליך. זוהי תמצית התורה.

בבוקר לפני התפילה נוהגים לומר: הריני מקבל עלי מצות עשה של "ואהבת לרעך כמוך", והריני אוהב את כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאודי!". זהו דבר בסיסי החייב ללוות כל יהודי לפני הכל. רבי עקיבא אומר: "ואהבת לרעך כמוך" - זה כלל גדול בתורה!

הגמרא בברכות (דף כה עב) תנו רבנן: כשחלה רבי אליעזר נכנסו תלמידיו לבקרו אמרו לו רבינו, למדנו אורחות חיים ונזכה בהן לחיי העולם הבא, אמר להם היזהרו בכבוד חבריכם: ובשביל כך תזכו לחיי העולם הבא. באבות מובא יהי כבוד חבירך חביב עליך כשלך צריך שישים משפט זה מול עיניו כל הזמן

מעשה ברבי זאב מזבזב' שהיה מסב עם אנשי שלומו בסעודה שלישית בשבת קודש. הוציא אחד המסובים צנון, והתחיל אוכל ומכרסם בקול. נזפו בו היושבים: רעבתן, זלכן! מעט דרך ארץ לפני הרבי! נתמלא אותו אדם בושה וכלימה. הרגיש רבי זאב בדבר. נענה ואמר: אף אני רצוני בחתיכת צנון. שמח הלה שמחה גדולה, חלק לרבי מן הצנון, ורבי זאב אכל בפני כל המסובים... (מ"ח)

משמח את הבריות

מעשה ב"חזון איש" שנסע לירושלים להשתתף בברית מילה של נכד אחותו. לכבודו נקהלו הרבה אורחים. והנה באמצע ההכנות לברית כשהקהל עומד וממתין, קם יהודי זקן שהחזיק עצמו לדרשן, נעמד על גבי ספסל והתחיל לדרוש בריב. הנוכחים במקום לא הקשיבו לדבריו והמשיכו לשוחח בינם. התייחסו אל הדרשן כאל טרדן בלתי קרוא. רק איש אחד היה, שישב למולו והסתכל ישר בפניו, הקשיב לכל מילה שיצאה מפיו ונענע לו בראשו כדי לכבדו ולגרום לו קורת רוח - היה זה החזון איש. וכשסיים דרשתו ענה אחריו "אמן" בדביקות.

מחמיר היה החזון איש על עצמו ומתנזר מאכילת בשר בהמה לחלוטין, והיה מסתפק בבשר עוף, אשר נשחט על ידי שוחט ובודק בר סמך, ולאחר שבדק את סכיניו. אולם משהבחין בחולשת הדעת שנגרמה לשוחט ובודק בגלל בדיקה זו, נהג - מכאן ואילך לבקש ממנו, שיבדק השוחט בעצמו את הסכין לפני שיטשט עברו. (מ"ח ד"ג ע"ח)

ואף בכבודם של ילדים קטנים היה החזון איש זהיר וחרד. **פעם ראה אחד מתלמידיו מאיים על ילד כבן שש שהפריע: כי במידה ולא יחדל משובבותו, יספר על כך למורה שלו ב"חדר".** מיד מיחה בו החזון איש והעיר לו, שיש בדיבורים אלו משום איסור אונאת דברים שהוא לא תעשה בתורה. כי הרי לילד יש צער מאיום זה, ואסור אונאת דברים שווה בין בגדול ובין בקטן. נענה אותו תלמיד ושאל: הרי מצוה לחנך ולרסן את הילד? השיבו החזון איש: מצות חינוך מטלת על אביו ועל רבו, בעוד אתה נכשלת בלאו דאורייתא... (שם ג, י"ח)

פעם כשהלך החזון איש בחג שמחת תורה ברחוב, נתקל בגר צדק, אדם גלמוד, שהתאונן לפניו בדמעות כי הבריות אינם מכבדים אותו, והרי כתיב "ואהבתם את הגר". ניחמו החזון איש: ברצוני לכבדו עתה בניגון. התחיל הגר לשיר בקול רם, ואלו החזון איש היה מרקד כנגדו ברחוב לפי קצב ניגונו ומסייע לו בפועל ידיו, עד שנתקררה דעתו של אותו גר והכירו בפניו שנתפייס. (שם ד', כ"ה) מובא בתנא דבי אליהו רבא (פרק כח) כך אמר להם הקדוש ברוך הוא לישראל: בניי אהובי, כלום חסרת דבר שאבקש מכם? ומה אני מבקש מכם? אלא, שלא ימצא בכם עבירה וגזל ודבר מכוער שלא תביאו פסול לעולם. ושתהיו אוהבים זה את זה, ותהיו מכבדים זה את זה, ותהיו יראים זה מזה

מילי דבדיחותא: ; אדם שחיפש עבודה קבל הצעת עבודה להתחפש לגורילה הוא הסכים, קיבל תחפושת והתחיל לעבוד, עם הזמן, הוא רכש ניסיון בתחום וגם למד לעשות תרגילי אקרובטיקה מדהימים לקול התואות הקלה. פעם אחת בעת תרגיל אקרובטי מיוחד במיוחד, הוא נפל שטעם לתוך כלוב האריות. האריה המפחיד החל להתקרב אליו, והוא מתוך אינסטינקט קרא בקול: "שמע ישראל...". ענה לו האריה: "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד..." לחש להם הדוב: תהיו בשקט שלא יזהו אותנו...

רבה לפני שלימד לחכמים אמר מילתא דבדיחותא ודחי רבנן לסוף ישב באימה ופתח בסוגיא [שבת ל:]

מי שיבדק אבותיו הקדושים אברהם יצחק ויעקב משה אהרן דוד ושלמה הוא יבדק וישמור ויגור ויעזור וירומם ויגלה את התורמים הקדושים ובני ביתם: חזק אשה, דוד ושרת חניה, צבן יטאל וציפורה, יצחק ויובלד תהלה חזק, דוד חזק, ישראל וקרין חנה, ציפורה חזק וברכה חזק, ויובלד וברכה חזק, משה חיים בן אביבה, עמי ויששה חזק, אליהו ורות חמה חזק, רפי ואביבה זנדור, שמואל ונורית חזק, כהן שמעון ומרים, מיכאל ואילס חזק, עמוס רואל ואורית חזק, דוד ונתן ושילת חזק, חזק ודניאל פראגני, יעקב ויסכה שמשאי, יצחק וטובה חזק, כהן עזריאל ורעייתו, יוסף ומינה חזק, הרב אסף נתן, בת שבע חזק וכל משפחתה, אברהם וסגית מוסס, יעקב צבאן, דוד ודאלה ביתן, ר' יעקב אזוביב, כהן רחמים סוויז, בר רבקה ובן, מוזשון יצחק, לויגון חזק תהלה בת שרת, רחיה בת תמר, ורבה בת רות יעקב ליטל ומול אורון בני ציפורה. שותומים וכללי קול כמוסן, כולל ליל שיש, סליל בין הזמנים, ועוד! [לעילון השבועי. מלך מלכי המלכים ברחמי ישמח ויהיה מכל אדם וטוב יעלה יביה כוכב מערבים ובכל אשר יפני שכיכו וכל אשר יעשה יגשור ויבטל האל מעליהם כל גויות קשות ויגזור ויעלה האל גויות טובות וברכות מרובות, וזאת התורה תן בעדם וימלא כל משאלות ליבם לטובה, לחיים טובים ומנוצלים, ויסיי כל חמלה וכל דבר רע ויהיה תמיד שמחים ומאושרים אכפ"ר. ע"כ:] משה חיים בן סביהסה, יורם בן זילר, רחל בת מולה, אליהו בין מברכה.